

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg synes, hr. Søren Søndergaard ser det her lidt for snævert, for det skal selvfølgelig ses i sammenhæng med udvidelsen af den offentlige mulighed for at bruge penge. Og det vil sige, at man kunne jo forestille sig – og jeg erkender, at hr. Søren Søndergaard har ret i, at det formodentlig i det private erhvervsliv vil være dem, der sælger, som man vil bruge penge til, fordi det er der prestige i og alt det halloj – at så kunne man jo sige, nå ja, men det gav måske en større frihedsgrad så for de offentlige til at prioritere anderledes, i stedet for at de inden for de offentlige budgetter skal klare både dem, der er in, og så også dem, der er på vej op.

Det kunne jo godt være, at man skulle se det samlet og så sige, at det gør altså, at man i det offentlige kunne have en anden strategi, end man måske har i dag.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Der, hvor vi synes, at denne her diskussion er lidt surrealistisk, er jo ved, at 1 pct.-rammen på det offentlige ikke bliver udnyttet. Det er jo derfor, det er lidt . . . – o.k., så kan vi lave nogle nye tiltag, der åbner op for nogle skattefiduser osv., i stedet for at tilstræbe, at dér, hvor vi har mulighed for det, f.eks. i det offentlige, bliver det udnyttet, og der bliver det udvidet. Det er det, vi foreslår. Det ligger i vores forslag til vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Tror hr. Søren Søndergaard ikke, at en debat som denne her, der jo også bliver lyttet til uden for dette her hus' rammer og også i offentlige cirkler, har en effekt? Altså alle partier – eller stort set alle partier – har jo understreget, at det er vigtigt, at også det offentlige spiller en rolle her. Det skulle da være underligt, om man ikke rundtomkring bare tænkte lidt i den retning også, når man havde hørt, at meldingen kom herfra.

Jeg tror, det er vigtigt at holde fokus på – og jeg vil gerne være med til at blive ved med at forsøge at holde alt det pres, vi kan, både via spørgsmål osv., når vi får både det ene og det andet i forbindelse med byggerierne – sådan så der er et pres på, at det offentlige forsøger at leve op til de her 1 pct., der så bliver til 1,2 pct.

Men tror hr. Søren Søndergaard ikke, at der altså er en effekt i det her, eller hvad?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det var et meget ledende spørgsmål, hr. Duetoft stillede, og jeg skal sige: Jo, jeg tror, eller i hvert fald jeg håber, at det har en effekt inden for det offentlige område. Derfor er det også vigtigt, og derfor står det også i begge forslagene til vedtagelse, men det er altså ikke noget argument for at åbne op for skatte-tænkning.

Christian Jensen (FP):

Fremskridtspartiet er ofte blevet hængt ud, også i dag, for at være modstander af kunst og kultur som helhed, og jeg vil sige, at ingen misforståelse kan være større. Der findes intet som helst belæg for at påstå, at fremskridtsfolk har andre kunst- og kulturvaner end den øvrige befolkning.

At vi har andre principper for, hvordan vi mener at kunsten skal udvikle sig og dermed trives, og at de principper adskiller sig fra et flertal her i Tinget, det vil vi så også gerne vedkende os.

Fremskridtspartiet er tilhænger af, at alle former for kunst får lov til at trives og udvikles i frihed ved egen kraft, således som den har gjort i generationer før i dag og derved beriget nuværende og fremtidige generationer med så mange store og værdifulde kunstværker af alle mulige arter, også billedkunst.

Når dette er sagt, er det vel også afsløret, at Fremskridtspartiets forhold til emnet, vi diskuterer her i dag – forespørgsel nr. F 33 – absolut ikke er positivt. Vi kan ikke tilslutte os tanken om, at Folketinget skal bevilge flere penge til en i forvejen statsstøttet kunst. Vi synes, at en visningsafgift er helt ude af proportioner. Hvem skal så i øvrigt også have afgifter? Hvorfor skal f.eks. en arkitekt så ikke have en afgift, når der vises rundt i et af ham frembragt bygningskunstværk?

Det ville have højnet debatten, dersom vi kunne have været skånet for hr. Frank Aaens direkte nedladende udlægning af det danske erhvervsliv, som også frembringer de ikke ubetydelige gager til bl.a. medlemmerne af dette høje Ting, også hr. Frank Aaens gage.

Man må håbe, at denne nedladdenhed og mistænkeliggørelse af erhvervslivet, der her lægges for dagen, når ud til det erhvervsliv og til de